

Álmomban másolatok készültek rólam,
kétdimenziósak, mégis valószerűek, hiszen
felidézhetetlenül régóta kétdimenziós vagyok,
bármikor bármelyik falba beleolvadok.
Harsány színűek, pasztellek,
fekete-fehérek, egyre halványulóbb szürkék
után rémültem meg, milyen logika
szerint következnek másolatok,
tiszta fehér lapok lebegnek elő vagy
kaotikus festékpacákkal meghintettek,
esetleg leáll a gép, nem készül több kópia.
De a hangok segítségemre sietnek,
késve vagy megfelelő időben,
túl korán semmiképp, [idő, idő, szánj meg engem]
azt sűvítik: most már elég!
Így marad abba az álom.
Végigtapogathatom magam,
mennyire valóságos,
aki ilyen álomból ébred.